

Turczi István

Amikor folyékony Nap csurog a szívedbe

Kemenczky Judit,
génuszfehérben

Egyre mélyebben húzzák meg magukat a holtak.
Nem beszélnek, nem éheznek, nem szomjaznak,
nem nevetnek vagy gyűlölnék, csak titkolóznak.
És várnak, mint hősíket a történetek.
Dombok, boglyak, kazlak, felzúgó felhők,
elhamvadó tölgyek, jegenyék, és annyi más.
A megmaradó fény szürke szakadékaiba
hullnak az évszakok. Elvermelt csend.

Langyos eső szítál a sárga, felázott síkon,
mely a lankák felé hajlik minduntalan.
Zsombék, iszap, latyak, tocsogók:
vízzé vált idő. Ahogy esteledik,
szél söpri össze a lehullott leveleket,
aprókat miccen kezében a gyertyaláng,
és arcod holdfelén hűvös gyöngy vár sorára.
Most könnyű volna sírni. Most könnyű volna bármi.

Túlesni rajta. Megadás fénylik homlokodon.
A különböző színű és mintájú szenvedések,
akár az esti árapály, visszahúzódnak lassan,
és nem látszik más, csak a belenyugvás.
Egészen addig, amíg el nem jön a reggel,
a fényhabzás, amikor a szem ija végre megfeszül,
amikor folyékony Nap csurog a szívedbe,
és indulhatsz újra fel a tiszta égbe.